Skyggernes Hus.

Roman

af

Karl Ed. Klopfer.

Paa Dansk ved

C. Reiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

Men pludselig naar man mindst venter det skjød et skarpt, gjennemborende Blik frem under de buskede, kastaniebrune Øjenbryn og traf den uforberedte Modpart som et Lyn. Efter hvert saadant Lyn strøg Hr. Kubiecki sig med Haanden over Munden og Hagen, en Bevægelse, der syntes nødvendig for at bringe det næsten lysebrune, skjæggede Ansigt i de sædvanlige Folder.

Leguerion bemærkede alle disse sin Værts smaa Særegenheder med større Forbauselse end Velbehag og indrømmede ved sig selv, at Crapaud havde dømt meget træffende, da han paastod, at den Hr. Kasimir Kubiecki syntes ligegyldig for alt, medens i Virkeligheden ikke Støvgran paa Frakken af den Person, han talte med, undgik hans Opmærksomhed.

Majoren takkede for den ham bevist Gjæstfrihed.

Kubiecki svarede paa temmelig godt Fransk.

„Naar De føler Dem stærk nok, Hr. Major," sagde han efter en Række aalestatte Høflighedsflskler, „til at forlade Deres Værelse, vil jeg bede Dem skjænke mig Æren af Deres Selskab. Vi tør rigtignok ikke antage, at vi kan byde Hr. Chevalieren en Underholdning som den, Hr. Chevalieren har Krav paa, men jeg haaber, De vil undskylde og tage til Takke. Ensomheden føles saa tungt."

„Det er meget sandt," svarede Leguerion.

Han var bleven ubehageligt berørt ved Polakkens overdrevne Høflighed, men Indbydelsen til at deltage i Kubieckis Familieliv overraskede ham saa meget, at han ikke kunde andet end aabent bekende det.

„Jeg modtager Deres venlige Tilbud med Tak. Intet kunde være mig behageligere end at omgaas selskabeligt med disse Personer, jeg staar i saa stor Taknemmelighedsgjæld til. Jeg maa med det samme gjøre Dem Afbigt for en — Forskrækkelse. Vil De tillade, at jeg med en Solstraals Umiddelbarhed siger det rent ud?"

Kubiecki bøjede Hovedet ned mod den venstre Skulder og gjennemborede Majoren i et Sekund med sit lynende Inkvisitorblik.

Derefter kastede han Øjnene paa Loftet og strøg sig med Haanden om Munden og Hagen.

„Jeg vil bede Dem gjøre det," sagde han med den mest hengivne Broderkjærligheds Sagtmodighed.

„Jeg var bange for, at de stadig havde for Øje, at jeg dog kom herind i Landet som en Fjende af Deres Kejser. Ganske vist bør vi ikke bære Nag til en bejejret Fjende; og hvad kunde gjøre Deres Tribunal over for vor Nation tydeligere end Synet af den saarede, udmattede Franskmand, der kan betragtes som den sidste Rest af den fjendtlige Arme paa russisk Jord."

„Aa, tal ikke om det," sagde Kubiecki og slog afværgende med Haanden; „det kunde aldrig falde mig ind at tænke saadan. Jeg har megen Sympati for Deres Fædreland, Hr. Major. Det har været mig i Hjærtet at se Franskmændene som vort Lands Fjender. Men det er Gudskelov nu fordi. Rigtignok tænker ikke enhver som jeg. Tilgiv mig, Hr. Major, naar jeg maa tilstaa, at mine Sympatier ikke deles af andre her i Huset.

Leguerion følte det risle koldt ned ad Ryggen ved Synet af det Smil, Polakken satte op: et Smil fuldt af djævelsk, djærlig Tilfredshed.

„Hvad mener De med det, Hr. Kubiecki?"

„Min Datter lever i alle Slags Fordomme, men det maa man jo tilgive unge Piger. Hun har maaske noget eksaltérede Begreber om Nationalitetsfølelsen."

„Jeg maa altsaa være forberedt paa at blive behandlet af den unge Dame som hendes Fædrelands Fjende? Naar jeg maa frygte for, at min Nærværelse skaffer saa bitre Følelser hos Frøkenen, vilde det vel være udelikat af mig, at trænge mig ind i Deres Familie —"

„Nej, nej, Hr. Major, sig ikke det. Det er slemt er det ikke. Jeg holdt det for min Pligt at gjøre Dem opmærksom paa det og paa en Maade forud bede Dem undskylde, i Fald det taabelige Barn skulde fremkomme med nogle af de Særheder. Men jeg ved, De ikke vil tage Sagen alvorligere end den fortjener det. Dog vilde jeg ønske, at jeg havde lidt mere Magt over det stivnakkede Pigebarn, thi det gjør mig ondt, at jeg ikke kan byde Dem den fuldkomneste venskabelige Imødekommenhed i mit Hus. I Sandhed, jeg beklager det meget."

„Vær blot rolig i den Retning, min Herre, jeg har ikke tænkt paa at lægge en overvældende Omfindtlighed for Dagen og desuden haaber jeg ikke at komme til at give Frøkenen Grund til Ærgrelse."

„Det er en durkdreven Fyr," sagde Leguerion, da Kubiecki var gaaet. „Jeg tror, at han vilde give mig at forstaa, at jeg kunde spare mig ethvert Galanteri over for hans Datter. Naa, det kan han saamænd være ganske rolig for."

———

Kirurgen Cyrillus Pawlowitsch Tschischrikatropoff, som Crapaud al Tid for en Nemheds Skyld kaldte Hr. Tschrr, var meget tilfreds ved sit næste Besøg hos Patienten og erklærede, at Majoren i en af de nærmeste Dage kunde forlade Sygværelset for at bevæge sig lidt i Huset.

Chevalieren fulgte endnu i sammelige sin Værts Indbydelse og gik op paa den anden Etage for at præsentere sig for Fru Bogumila Kubiecki, hos hvem han først pligtskyldigst havde ladet sig melde ved Crapaud

Han bar endnu den venstre Arm i et Bind, der skulde forhindre ham i at bevæge Skulderen og derved paa ny irritere Nøglebenet.

Ægteparret Kubiecki modtog ham i en halvmørk Salon.

Bogumila Kubiecki var en lille Dame paa henved femogfyrretyve Aar, med Anlæg til Korpulence. Hendes Ansigt var gulligt og vissent. I hendes Træk laa en saa at sige stivnet Melanloli, der ogsaa kom til Udtryk i det drømmende Blik af hendes store mørke Øjne. Hun talte langsomt, som kostede det hende Anstrængelse at samle sine Tanker.

Stemmen lød mat og lidende. Leguerion erindrede sig ogsaa straks den Mistanke, som den skarpsindige Crapaud havde udtalt om hendes aandelige Tilstand.

Men i Løbet af Samtalen mente han dog, at Korporalen havde gjort hende Uret i den Henseende.

Hun ytrede en temmelig konventionel Deltagelse for Gjæstens fremadskridende Helbredelse, hendes Beredvillighed til at gjøre ham Opholdet saa behageligt som muligt og lignende Talemaader.

Kasimir Kubiecki, der havde bemærket, at Chevalieren syntes at søge en til i Værelset, var netop i Begreb med at undskylde, at hans Datter var taget ud paa sin sædvanlige Morgentur før hun var underrettet om „Hr. Majorens" Besøg, da hun selv traadte ind i Stuen.

„Vor Datter Hanka," præsenterede Husets Herre hende for Majoren med en Bevægelse, som vilde han gribe hendes højre Haand, hvad han dog i det sidste Øjeblik undlod.

Legeurion vendte sig til den unge Dame, hvis Ansigt han i Begyndelsen ikke rigtig kunde se.

Men da hun gik frem i Lyset fra et af de store Vinduer, fo'r han saa pludselig tilbage, som om han var bleven ramt af et elektrisk Stød.

„Estrella!" undslap det ham uvilkaarligt. En almindelig Pause fulgte paa dette Udraab. Leguerion lagde Haanden over Øjnene og søgte at samle sig; der var kommen som en pludselig, stærk Svimmelhed over ham.

Han kunde ikke se, hvilket Indtryk hans mærkelige Opførsel gjorde paa Ægteparret, men han mærkede bag sin Ryg en hæftig Knitren af Fru Kubieckis Silkekjole.

Da han atter saa op mødte han Hankas smukke violblaa Øjne, som var rettet paa ham fuld af Forbauselse.

„Aa — tilgiv mig," sagde han, idet han trak Vejret dybt og forsøgte at smile. „Jeg var bange for, at det var en øjeblikkelig Halucination, saadan en lille Rest af — Saarfeberen. Jeg ved ikke, hvorledes det kom sig — jeg troede at opdage en Lighed i Frøkenen — en Lighed med en — Person, som jeg en Gang kjendte."

„Det er mærkværdigt," sagde Kubiecki og rømmede sig flere Gange stærkt. Ja, ja, det er vel Feberen endnu — Feberen!"

Leguerion bemærkede en ny Vane hos Polakken; at gjentage det sidste Ord i Sætningen, som for at give det større Eftertryk. Men han svarede ikke.

Han var ganske hensunken i Betragtning af den smukke Pige, som nu var traadt hen ved Siden af sin Moder og vendte Profilen til ham.

I denne Stilling frembød hun et andet Billede end før, saa at Leguerion fandt den omtalte Lighed langt mindre end før og var mere tilbøjelig til at tilskrive den overraskende Virkning af hendes Tilsynekomst en kort feberagtig Skuffelse.

Kun hendes dejlige, guldblonde Haar, som hun efter den Tids Mode har i en græsk Knude, fremkaldte bestandig en dyrebar, gammel Erindring.

Men havde han ikke saa mange Gange set saadant blondt Haar ved Rhinen, i Prøjsen, i Østerrig, hoorhen den korsikanske Erobrers Krigstog havde ført ham?

Aa, det var naturligvis Pigens fjældde Skjønhed, der havde slaaet ham saa uvilkaarligt.

Og da han nu ogsaa troede at opdage noget bekjendt i hendes Stemme, lagde han ikke videre Vægt derpaa.

„Sig mig, Fader," henvendte Hanka sig til Kubiecki, „jeg troede dog, man havde hørt noget bestemt om Fyrst Wasil Davidowitschs Død?"

„Der kan ikke være nogen Tvivl derom," svarede hendes Fader, men henvendt til Majoren, som talte han til denne.

„Naa, og straks bliver alt sat i Stand derovre i Snjegona, som til Modtagelse af Godsherren. Bønderne er festlig smykket, og baade Popen fra Roslaw og den gamle Forvalter Sergius Hetrowitsch er der."

„Virkelig? Saa har Efterfølgeren tiltraadt sin Arv meget hurtigt. De har maaske hørt, Hr. Major, at Fyrst Wasil Davidowitch Snjegon — hm — hm omkom paa sin Flugt til Petersborg? Snjegona er vor Nabo-Herresæde. Aa, et prægtigt Gods — et — meget — prægtigt Gods. Nu har Nevøen vel arvet det. Men skulde han allerede have i Sinde at drage derind? Denne Nevø er nemlig Officer, jeg tror Ritmester, i Paul-Regimentet. Han skal for ikke længe siden have udmærket sig ved Ostrowo og Polotzk."

„Saa faar De jo en meget interessant Nabo," bemærkede Leguerion adspredt. „Det vil bringe Afreksling i Deres hidtidige Levemaades Ensformighed."

„Hm!"

Majoren studsede over dettelldraab og saa paa Husherren, der var en Grimasse fuld af djævelsk Haan.

„Haha! Der tager De fejl, Hr. Chevalier. Tror De da en Fyrst Snjegon nedlader sig saa vidt, at holde Omgang med en borgerlig Nabo?"

„Maaske har han ogsaa Ret," sagde Hanka henne ved Vinduet.

Hendes Stemme havde en haard metallisk Klang, der var ganske forskjellig fra dens sædvanlige Tone.

„Det er en kold, hjærteløs Karakter," tænkte Leguerion og betragtede hende fra nu af med langt mindre Interesse.

Han blandede sig heller ikke mere end Høfligheden fordrede i Samtalen, der hovedsagelig førtes af Hr. Kubiecki.

Men saa brugte han sine Øjne saa meget mere.

Den Maade, hvorpaa Hanka omgikkes sine Forældre, havde noget fremmed, for ikke at sige stødende ved sig.

Ikke mindre fremmed var Ægteparrets Forhold over for hende og hinanden indbyrdes. De syntes hver for sig at være af et Stof, der ikke lod sig forene med det andet, og deres Følelser og Tanker lod ikke til at have noget som helst tilfælles. Man fik stedse det Indtryk, at der i denne Familie var en dyb Kløft, et eller andet hemmelighedsfuldt, som adskilte dens Medlemmer.

Da Leguerion var kommen ned i sit Værelse, gav han sin tro Crapaud for tredje Gang Ret. Ja, det var en „Skyggernes Hus," om end ikke i den Forstand, som Spøgelseshistoriens, der havde forekommet den belæste Korporal saa interessant.

———

3. Kapitel.

En herlig Vinterdag laa over det froststivnede Landskab. Fra det fjærne lød Klirren af Kanebjælder, der kom nærmere og nærmere De tre ved Siden af hinanden spændte Heste slog med Hovene mod den knirkende Sne. Kusken og Tjeneren paa den lave Buk stak de højrøde Ansigter ud af Peltsene, Aanden fra deres Mund blandede sig med Dampen fra de fyrige, hurtigløbende Heste.

Slæden drejede ind i Gaarden til Snjegona og holdt foran det smukke Herresæde.

Tjeneren sprang af, stampede et Par Gange i Jorden for at bringe Blodet i Bevægelse, og rev Kaleschen af Slæden. Med stærke Arme greb han en Byldt af Peltsværk og stillede den paa det nederste Dørtrin. En anden endnu mere omfangsrig Pakke væltede sig selv ud. Ved nærmere Eftersyn viste disse to Fænomener sig at være kvindelige Væsener.

„Er du Forvalteren?" spurgte den først udstegne Dame med en ungdommelig klar og livlig Stemme henvendt til den Mand, der var ilet til, og nu stod ærbødig med Peltshuen i Haanden.

„Ja, Fyrstinde, jeg er Forvalter Sergius Petrowitsch," svarede han og førte ydmyg Sommen af hendes Peltskappe til sine Læber. „Alt er beredt for dig."

„Og hvor er Feodor Gregorowitsch?"

„Paa Jagt. Man har i Dag opsporet en Ulv derovre ved Dnjepr."

„Ah — og min Broder vidste dog, jeg vilde komme i Dag. Det er meget galant af ham at foretrække en Ulv for mig. Men — det kan være lige meget. Nogen stor Opmærksomhed har jeg heller ikke ventet. - Kom Tatiana, lad os selv gjøre os det saa behageligt som muligt. Jeg længes ligefrem efter Kakkelovnen og en Kop varm Tschai. Hvor er mine Værelser?"

Forvalteren, en Livegen ligesom Kusken, Lakajen og Tatiana, Fyrstinde Wanda Gregorowna Snjegons Ledsagerske, gik foran og førte den ny Godsherres Søster til hendes Gemakker, der havde staaet parat fra Morgenstunden af.

„Saadan en sekstimers Slædetur er sandelig ingen Bagatel," sagde den unge Fyrstinde, idet hun strakte sig med Velbehag i Lænestolen og satte de nydelige smaa Støvler paa den opvarmede Stenskammel foran den kolossale Ovn. Hun havde taget Rejsetøjet af.

„Og sørg nu for, at Theen snart bliver færdig."

Tatiana gjorde Ild under den mægtige Samowar og lagde Fyrstindens Overtøj til Side.

Medens Wanda Gregorowna sad saaledes og med sine drømmende, mørke Øjne stirrede ind i Ovnens urolige Flammer, havde man den bedste Lejlighed til at betragte hendes ejendommelige Person.

Den lille Skikkelse var i og for sig ubetydelig. Saa meget mere overraskede det ungdommelige Hoved med de kulsorte Naturlokker og det brunlige Ansigt. Af egentlig Skjønhed var der ikke meget deri, men hvert Træk var højst interessant. Den kjække Opstoppernæse, den fyldige Mund og de noget fremtrædende Kindben røbede den slaviske Race. De smukt tegnede ravnsorte Øjenbryn, der næsten gik sammen over Næseroden, tydede paa Energi og Lidenskab Lidenskab prægede sig ogsaa i hver af de fine Linjer om Næsefløjene og Mundkrogene, samt i hver af hendes raske Bevægelser. Wanda Gregorowna havde et saa temperamentfuldt Mienespil, at hun slet ikke først behøvede Ord til at give sin Gemytstemning Udtryk.

Nu gjorde hun en livlig Bevægelse med Hovedet og Skuldrene, som vilde hun ryste af sig de drømmeriske Tanker, der i nogle Øjeblikke havde behersket hende.

Hun saa sig om til alle Sider i det behagelige Værelse, saa trak hun Overlæben op, hvorved en Række smaa snehvide Tænder kom til Syne.

„Her er slet ikke saa ilde, vel Tatiana?"

„Her er meget smukt," skyndte Pigen sig at forsikre, uden at vende Ansigtet fra Samowaren, der lagde Beslag paa hele hendes Opmærksomhed. „Du vil nok befinde dig vel her, Wanda Gregorowna."

„Tror du? Hm! Jeg frygter alligevel det modsatte. Man lever jo her saa afsondret som i et Kloster. Ak, kalder man det den Verden, hvorom jeg saa længe har drømt? Saa vilde jeg næsten hellere være bleven i Klostret i Moskau. Der var dog Spaserture, paa hvilke man kunde iagttage Livet i Byens Gader, men rigtignok følte man bagefter Klosterets Tvang og Kjedsomhed saa meget stærkere bagefter. Nej, jeg vil ikke være uretfærdig! Jeg er dog rigtig glad over, at den Tid er forbi. Set fra det Standpunkt kunde jeg endogsaa forsone mig med den franske Vorulv, denne Bonaparte. Thi havde han ikke været, havde man ikke rømmet Klostret og stukket det i Brand, og min elskværdige Broder havde ikke gjort sig nogen Samvittighed af at lade mig tilbringe hele mit Liv i det afskyelige Fængsel."

Fyrstinde Wanda havde ogsaa Grund til at beklage sig over Skjæbnen. Hendes Fødsel havde koster Moderen Livet. Knap ti Aar gammel havde hun mistet Faderen og var kommen i et Kloster i Moskau for at blive opdraget der, thi hun havde ingen nærmere Slægtninge, der kunde paatage sig det Besvær.

Hun kjendte overhovedet meget lidt til sin Familie. Endog hendes kjødelige Broder var bleven fremmed for hende. Medens hun var paa det fædrene Gods, opholdt Feodor Gregorowisch sig paa Kadetskolen; og da hun kom i Klostret, førte han et slot Officersliv i Petersborg. Hun kjendte ham slet ikke mere, da hun gjensaa ham for nylig.

Det var ved Hoffet i Petersborg, hvorhen man havde bragt hende, da Moskau blev ødelagt.

(Fortsættes.)

En gylden Regel.

Naar Mamma bruger SANTA CLAUS for Kjoler og for Lerret, det ogsaa saa godt som det er at gøre vore Dukker vaske med samme gode Stof.

Brug SANTA CLAUS SÆBE.

Tilvirkes blot af N. K. FAIRBANK & CO. CHICAGO, ILL.

WEYMAN'S Köpenhamns Snus

HVARFÖR är WEYMAN'S Köpenhamns Snus BÄST?

Det tillverkas af den finaste bladtobak som finns, och en omsorgsfull och ständig tillsyn vid dess tillverkande garanterar för dess kvalitet. Svart Snus, likasom fint vin, behöfver ålder för att bli fullkomligt och för att förebygga alla obehagliga verkningar vid dess brukande. Är af tålamod, praktik och erfarenhet äro nödvändiga för att tillverka ett första klassens Svart Snus med framgång. Alla dessa vilkor äro tillgodosedda vid tillverkandet af Weymans Köpenhamns Snus.

Hovedpine, Svimmelhed og Nyresygdom.

Dr. A. Owen. Town of Elizabeth 1893.

[TRADE MARK]. DR. A. OWEN.

I to Aar har jeg nu benyttet et af Deres Belter og jeg føler mig meget bedre og det er jeg sikker paa at jeg næst Gud har Deres Belte at takke for min Bedring. Jeg var nemlig saa plaget af Smærter i Forhovedet, at jeg ikke engang kunde faa sove regelmæssig om Natten, og jeg kunde ikke fandle mig, for jeg var saa plaget af Svimmelhed saa jeg knapt kunde gaa et Stykke Vei. Jeg søgte de bedste Læger, men de kunde ikke hjælpe mig noget; men saa læste jeg om Deres Belter og faa fik jeg ogsaa Lyst til at prøve et af dem, og straks jeg fik brugt det en Stund følte jeg Lindring, saa jeg vil samvittighedsfuldt anbefale Deres Belte til mine Medmennesker. Min Kone har ogsaa brugt det og føler sig bedre, hun lider af Nyresygdom. Jeg takker Dem saa inderlig for Deres Belte. Jeg kan ikke undvære det.

Belte No. 4.

Ærbødigst Morthen O. Hoel.

Beltet lindrede ikke alene mine Plager, men kurerede endog min Sygdom.

Dr. A. Owen. New London, Minn., 14. Jan. 189.

Med nogle faa Ord vil jeg omtale det No. 4 Belte, som jeg kjøbte af Dem for 10 Maaneder siden. Jeg var saa forfærdelig gjetbruden, at jeg ei kunde faa nogen Lindring af Mediciner. Deres Belte har derimod ikke alene lindret mine Smærter, men aldeles helbredet min Sygdom, og jeg er overbevist om, at alle som vil benytte Deres Belte for denne Sygdom, vil faa samme Erfaring. Jeg kan ei med Ord udtale, hvilken Tak jeg er Dem skyldig; jeg vilde ikke være forudden Beltet for nogen Pris.

Vil De offentliggjøre mit Brev, har De herved min Tilladelse dertil.

Med Agtelse J. Lundquist.

Led forfærdeligt af Sciatic Rheumatisme og kunde ei sove, men er nu næsten helbredet.

Dr. A. Owen. Cannon Falls, Minn., 11te Jan. 1893.

Den 5te Okt. ifjor sendte jeg gjennem Mr. E. C. Post efter et af Deres No. 4 Belter. Jeg har nu brugt Beltet i 3 Maaneder og kan sige, at Beltet i den Tid har gjort en vidunderlig Virkning paa mig. Under en længere Tid har jeg lidt af Sciatic Rheumatisme, som havde fat sig i Smalryggen og høire Benet. Plagerne var saa haarde, at de ei kan beskrives, og en hel Maaned var jeg uden at kunne sove hverken Nat eller Dag; naar andre gik tilsengs, maatte jeg sidde i en Stol, indhyllet i Tæpper. Jeg maa sige atter, at Deres Belte besidder en vidunderlig helbredende Kraft, thi den første Nat, efter at jeg havde brugt Beltet, kunde jeg sove fra Kl. 10 til Kl. 4, og den paafølgende Nat havde jeg en uforstyrret Søvn; nu sover jeg hver Nat saa godt som nogen kan ønske. Smerterne er forsvundne mere og mere, og er jeg baade Gud og Dr. A. Owen taknemmelig for den Bedring, jeg allerede har faaet. Jeg bærer det nu fun fire Gange om Ugen.

Med Agtelse Mrs. Hanna Eastberg.

Alle de, som maatte ønske nærmere Underretning i Anledning Helbredelse af akute, kroniske og Nervesygdomme, bedes skrive efter vor nye, saa meget mere udskrevne Norske Katalog paa 96 Sider, som netop er udkommen og bør læses af enhver selv om han har den gamle.

The Owen Electric Belt & Appliance Co.,
201-211 State St., Chicago, Ill.

SPAR PENGE

$30 Standard Singermask. $9.50
$45 " " $15.00
$50 " " $17.50
$55 "Arlington" Maskine $20.50
$60 "Kenwood" " $22.50
High Arm, nyeste Forbedringer, lydløst og letløbende, selvvirkende Nal, selvtrædende Shuttle, authomatisk Bobbinvinder og alle Atachments frit. Ingen Forudbetaling forlanges.
VI BETALER FRAGTEN.

10 Dages fri Prøve.

De sendes overalt og til enhver i hvilket som helst Antal og til Wholesale Priser. Garanteret i 10 Aar. Skriv efter gratis Katalog.

CASH BUYERS' UNION,
162 W. Van Buren St. B 734, Chicago, Ill.

Grand Island Marble Works,
A. L. PAINE & Co. Eiere.

Minde- og Gravstene
af Granit eller Marmor
— samt —
Indhegning for Begravelsespladse.
Grandisland, - Nebr.

„Der er Salve for hvert et Saar". Vi mener De Witts Witch Hazel Salve; kurerer Brandsaar, Snitsaar, gamle Saar; anvendt i Næsiborerne kurerer den Katarrh; kurerer altid Hemorrhoider. Stjerholm.

Dr. Peter's KURIKO

KURIKO er et af Nutidens bedste Lægemidler. Det driver Sygdomskjimer ud af Legemet, bringer god Appetit og fryndende Søvn og sætter alle Organer i perfekt arbeidsdygtig Stand.

Medicinen er sammensat af 23 forskjellige Bestanddele, væsentligst fra Planteriget, og har været kjendt og brugt i over hundrede Aar. Den anvendes med stort Held i de fleste af de i det daglige Liv forekommende Sygdomstilfælde, samt i Sygdomme, som stamme fra Blodet, saasom:

Forstoppelse, Hovedpine, Leversygdom, Galdesyge, Gulsot, Rheumatisme, Vatterfot, Gigt, Dyspepsia, slet Fordøielse, Koldfeber, Rosen, Finner, Kuldegysninger og Feber, Kjertelsyge, Skurv, Skab, Orme, Ringorme, Byld, Udslet, kræftartede Geverter, Værk og Saar, Smerter i Benfystemet, Afmagring, Fruentimmersygdomme, Kraftløshed, Bronchitis, Nyresygdomme, Mæslinger, Nygsmerter, Svimmelhed, o. s. v.

Skulde De lide af en eller anden af de ovennævnte Sygdomme, bør De prøve KURIKO, men se endelig til, at De faar den virkelige KURIKO og ikke „noget som er lige saa godt" eller „akkurat det samme," men sikre Dem at De faar Dr. Peters KURIKO. Denne sælges ikke paa Apothekerne, men kun hos lokale Agenter. Hvis der ikke skulde bo nogen saadan i Deres Nærhed, saa tilskriv

Dr. Peter Fahrney,
112 S. Hoyne Ave., Chicago, Ill.